

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1056/2026
19.05.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Владица Јовић, адвокат из ..., против тужене Основне школе "Јанко Веселиновић", коју заступа Градско правобранилаштво Града Шапца, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1516/25 од 13.01.2026. године, у седници одржаној 19.05.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ, пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1516/25 од 13.01.2026. године, тако што **СЕ ОДБИЈА**, као неоснована, жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Шапцу П1 101/24 од 30.04.2025. године, у ставовима 1. и 3. изреке.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиљи накнади трошкове ревизијског поступка од 33.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу П1 101/24 од 30.04.2025. године, ставом 1. изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље па је тужена обавезана да јој на име разлике између припадајуће и исплаћене зараде за период од марта 2021. године до октобра 2022. године исплати износе, са законском затезном каматом, наведене у том ставу изреке. Ставом 2. изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље да се обавезе тужена да јој на име законске затезне камате исплати износе, са законском затезном каматом, наведене у том ставу изреке, као неоснован. Ставом 3. изреке, тужена је обавезана да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 84.800,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате, док је захтев тужиље за накнаду трошкова за преостали део преко досуђеног а до траженог износа од 93.800,00 динара, одбијен.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж1 1516/25 од 13.01.2026. године, ставом првим изреке, жалбу тужене усвојио и преиначио пресуду Основног суда у Шапцу П1 101/24 од 30.04.2025. године, у усвајајућем делу тако што је одбијен тужбени захтев тужиље којим је тражила да суд тужену обавезе да јој исплати по основу разлике између припадајуће и исплаћене плате за период од марта 2021. године до октобра 2022. године износе, са законском затезном каматом, наведене у том ставу изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у побијаној пресуди, тако што је одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 84.800,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, тужиља је обавезана да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 63.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, тужиља је обавезана да туженој накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, захтевајући накнаду трошкова ревизијског поступка.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, применом одредбе члана 408., у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), и одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), па је утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је запослена код тужене на радном месту ... и обављала је послове наставника разредног старешинства са пуним радним временом. Тужена је тужилци плату обрачунавала применом основног коефицијента од 17,32 и додатног коефицијента за старешинство од 4%, односно од 7% почев од 01.01.2024. године. Вештачењем је утврђено да је тужена у периоду од 01.03.2021. године до октобра 2022. године, за обављени рад и време проведено на раду, приликом обрачуна плате тужилци примењивала додатак на плату за старешинство са заокруженим коефицијентом од 0,69 уместо 0,6928 што је за последицу имало мање плаћених 224,45 динара. Почев од јануара 2023. године тужена је вршила обрачун и исплату увећане плате за старешинство по коефицијенту од 0.6928, па се тако у тим месецима и од 01.01.2024. године, када је коефицијент увећања плате за старешинство 7%, не појављује разлика.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је тужбени захтев тужиље усвојио, применом одредбе чланова 104. став 1. и 106. Закона о раду, члана 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама, одредбе члана 2. Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама, одредбе члана 33. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и одредбе члана 154. став 1. Закона о основама система образовања и васпитања. По оцени првостепеног суда, на основу утврђеног чињеничног стања постоји разлика између исплаћене зараде и зараде која је требала да припадне тужилци,

као разредном старешини у основној школи у износу од 224,45 динара, са припадајућом законском затезном каматом, на основу чињеничног стања утврђеног вештачењем.

Апелациони суд је, преиначењем првостепене пресуде, тужбени захтев тужиље одбио, налазећи да је опште позната чињеница да заокруживање децималних бројева подразумева одбацивање цифре са десне стране одређеног децималног места, на основу примене правила које омогућује прецизнији број уз задржавање жељеног броја децималних места. Како је налазом о вештачењу утврђено да је настала разлика у плати последица заокруживања коефицијента, дакле уношењем података о коефицијенту 0,69 уместо 0,6928, на шта тужена није могла да утиче, другостепени суд је закључио да нема неправилног обрачуна од стране тужене.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је, преиначењем првостепене пресуде, погрешно применио материјално право.

Одредбом члана 104. став 1. Закона о раду, прописано је да запослени има право на одговарајућу зараду која се утврђује у складу са законом, општим актом и уговором о раду.

На основу одредбе члана 187. став 3. Закона о основама система образовања и васпитања ("Службени гласник РС", бр. 88/2017 ... 129/21), који је примењиван у спорном периоду, на утврђивање и обрачун плата, накнада и додатака запослених у установи примењују се прописи којима се уређују плате и накнаде и друга примања запослених у јавним службама.

Закон о платама у државним органима и јавним службама ("Службени гласник РС", бр. 92/11, са изменама и допунама), на чију примену упућује горе наведена одредба члана 187. став 3. Закона о основама система образовања и васпитања, у одредби члана 2. став 1., прописује плате запослених у јавним службама које су утврђују на основу основице за обрачун плата, коефицијената, додатака на плату и обавеза које запослени плаћа по основу пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање из плате, у складу са законом. На основу члана 6. истог Закона, плата утврђена у смислу става 2. овог члана, исплаћује се за рад у пуном радном времену, односно радном времену које се сматра пуном.

Уредбом о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама ("Службени гласник РС", бр. 44/01 са изменама и допунама), одредбом члана 2. тачка 2., прописано је да се за обрачун и исплату плате наставника примењује коефицијент 17,32, док је одредбом члана 3. тачка 2. подтачка 2. прописано да се коефицијент члана 2. цитиране одредбе Уредбе увећава наставнику, разредном старешини, за 4%.

Одредбом члана 20. став 1. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика ("Службени гласник РС", бр. 21/15 са изменама и допунама), предвиђено је да се плате запослених утврђују на основу основице за обрачун плата, коефицијента са којим се множи основица, додатака на

плату и обавеза које запослени плаћа по основу пореза и доприноса за обавезно осигурање.

На основу одредбе члана 154. став 1. Закона о облигационим односима, ко другоме проузрокује штету, дужан је накнадити је, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице.

У конкретном случају, вештачењем је утврђено да је тужена вршила исплату плате тужиљи на основу Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика и Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама, тако што је коефицијент из члана 2. Уредбе увећан наставнику, разредном старешини за 4%, а од јануара 2024. године коефицијент је увећан за 7%. У периоду од марта 2021. године до априла 2024. године тужиља је запослена код тужене са пуним радним временом од 100%, са основним коефицијентом од 17,32. Приликом увећања коефицијента за старешинство у износу од 4%, а од 01.01.2024. године у износу од 7%, прерачун на одређени коефицијент износи 0,6928, а од 01.01.2024. године 1,21,24. Примена коефицијента за обрачун и исплату зараде од 0,69 уместо 0,6928, за последицу је имала мање обрачунату и исплаћену увећану плату за старешинство тужиљи у месецима у којима је тужена ово увећање обрачунавала у нижим износима од 4,69 динара до 126,46 динара у нето износу. Почев од јануара 2023. године, тужена врши обрачун и исплату увећане плате за старешинство по коефицијенту од 0,6928, па се тако, почев од тада и од 01.01.2024. године, када је коефицијент увећања плате за старешинство 7%, не појављује разлика. У периоду од 01.03.2021. године до 30.04.2024. године, тужена је тужиљи правилно обрачунавала и исплаћивала основну плату и накнаду плате, док је у периоду од 01.03.2021. године до октобра 2022. године, тужена тужиљи обрачунавала додатак на плату за старешинство на плату за обављени рад и време проведено на раду заокруживањем коефицијента који се примењује на прописани коефицијент зараде од 0,69 уместо 0,6928, што је за последицу имало да тужиља на име додатака за старешинство добије мањи износ од припадајућег износа, тако што је укупно мање обрачунат и исплаћени износ 224,45 динара. То значи да је тужена дужна да тужиљи накнади причињену штету, како је правилно закључио првостепени суд. Суд не располаже потребним стручним знањем за утврђење чињенице правилности обрачуна плате, па је због тога првостепени суд правилно, ради разрешења те чињенице одредио извођење доказа вештачењем, у смислу одредбе члана 259. Закона о парничном поступку. Како је вештачењем утврђено да тужена тужиљи, у утуженом периоду, није правилно обрачунавала додатак на плату за старешинство тако што је примењивала погрешан коефицијент за обрачун и исплату плате, а што је за последицу имало умањење тужиљине плате, следи да је тужена дужна да тужиљи накнади причињену штету.

Правилна је одлука првостепеног суда о трошковима парничног поступка јер је донета правилном применом одредби чланова 153. и 154. Закона о парничном поступку, имајући у виду његов исход.

На основу одредбе члана 416. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Тужила је успела у поступку по ревизији па јој припада право на накнаду трошкова тог поступка. Трошкови признати тужили обухватају њене издатке на име ангажовања пуномоћника, адвоката, за састав ревизије од 24.000,00 динара, применом важеће Адвокатске тарифе и за судске таксе за ревизију од 3.800,00 динара и одлуку по ревизији од 5.700,00 динара, применом важеће Таксене тарифе.

На основу одредбе члана 165. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић